

γιατί με θρήνη, με ψαλμούς, τροπάρια κι' οκτωήχη
είναι σάν νά τσακόνετε τήν γατ' από τά νύχια.

Κι' ἐγὼ τῆς πείνας ἔμπορος προτίπω πάντα νῆστιν
πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ἔδραϊν νάχη πίστιν,
καὶ πάντα νά τὸν βλέπιτε προσάτην καὶ πατέρα,
κι' ἄν 'σὴ Δανία κунηγῆ λαοὺς κολοιμημένους
κι' ἄν τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς τσακόνῃ ἰδῶ πέρα,
ὁμως φροντίζει καὶ γιὰ σὰς τοὺς κακομεριζομένους.

Κι' ἐγὼ πιστῶς φέριπτε τὸ χρέος μου ποιῶν
καὶ 'στὸν πατέρα πέποιθα καθὼς καὶ 'στὸν υἱόν,
μὰ καὶ 'στὸ πνεῦμα, ποῦ πυκνὸν εἰς τὴν Αὐλὴν σωρεύεται
κι' ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συγχρόνως ἔκπορεύεται.

Τί νὰ σὰς κάνω πούχετε πολὺ μεγάλη τύχη
καὶ Βασιλῆας δὲν εἰμ' ἐγὼ σὶ σὰς τοὺς φαλακτάδες,
ἀλλοιῶς μὲ κάθε μέτρο σὰς καὶ καθημέρι σὰς πῆχυ
τὸν ἀφαλὸ σὰς θάλλου, παληπραγματευτάδες,
ποῦ μοῦ σκοτίζετε ταῦτά μὲ Γκραδβαρίτη λύραις
σάν νάχω βλέπεισι μάκεν γιὰ νὰ σὰς βγάξω λύραις.

Ἄχ! κι' ἄν γενεῖσθον Βασιλῆας μὲς 'στὰ 'δικὰ σὰς μέρη
τί θὰ 'τραβούσατε μ' ἐμὶ μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρι...
'στὸ μάγκανό μου θά'βρα λογῶν λογῶν ἔμπορους
καὶ θά'βρα 'στουὺς Αὐλικούς καὶ 'στουὺς θαρραφόρους :
«Βαζέτε τους ἀλύπητα κι' ἐμεῖς ζωὴ καὶ κότα...
φέρετε σαμπάνιας ἴρηγορα καὶ μὴ καλὴ κοκότα,
κι' ἄν σὶ τούτων τὸν ντουσιὰ γοργοπιετῶν καὶ χάνονται
κι' ἄν λησμονοῦνται ἡ χραεῖ, ἡ λύραις δὲν ξεχάνονται.»

'Στὸν Πύργο παραλύσσαζαν καὶ μέσα 'στὰς Καλάμας
καὶ μὲ συλλαλητήρια σαλεύουν τὰ μυαλά μας.
Φωνάζουν ἡ σταφίδα των πῶς δὲν πουλεῖτ' ἔριτος
κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος κάθεται ἀπὸ σταφίδα νίτος.

Ἄλλα καὶ τούτα ἔφραϊκα κι' ἀνέλιπια χυμάρια...
κι' ἄν ἡ σταφίδα τάχατε σάπιση μὲς 'στ' ἀμπάρια,
κι' ἄν τύχη νὰ μὴ πουληθῇ μὴ λίτρ' αὐτὸ τὸν χρόνον,
πρέπει λαϊκὸν ὁ Βασιλῆας, ἀρίωντας τὸν Θρόνον,
νὰ σφίξῃ τοὺς ἀγοραστὰς, προτοῦ νὰ μὰς κρεπάρουν,
θιλοντας καὶ μὴ θιλοντας νὰ στείλουν νὰ τὴν πάρουν ;
καὶ τί σὰς φταίει ἄν γι' αὐτὴ δὲν ἔρχεται βαρκὴ ;
'μπορεῖ ποτὲ νὰ πουληθῇ σταφίδα μὲ τὸ ζῆρι ;

Ὅριστε μας... γιὰ κάθε τι 'στὸ Στίμμα νὰ ξεσπάτε...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'στὸν Λιμονὴ δὲν πάτε
νὰ 'πῆτε τοὺς σεβντάδες σὰς καὶ τὰ παράπονά σὰς
καὶ νὰ τὸν βασανίσετε μ' αὐτὰ τὰ βασανὰ σὰς ;
Μὴν ἔγινε Πρωθυπουργὸς μονάχα γιὰ τὰ μάτια ;
σίρτε 'στὸν Σωτηρόπουλο κι' ἐκείνος θὰ σὰς 'πῆ :
ἀφήστε τῆς μόμολαις καὶ τὰ πολλὰ γενιάτια,
γιατὶ μ' αὐτὰ δὲν γίνεται καμία προκοπὴ.
Μακάρι νάχα χρήματα ν' ἀπλώσω τραχιά
κι' ἄν τὴν ἰσοδία σὰς νὰ πάρω μάνι μάνι,
ἀλλὰ κι' ἄν εἶχα τίποτα 'σὴν τοῖπή μου λιανὰ
γιὰ λύτρα τὰδωσ' ἄλλοτε 'στὸν κλήριτ Λαφαζάνη.

«Τί νὰ σὰς κάνω, βρὶ παιδιά... τὸ κατὶ σὰς τὸ ξέρι...
καὶ βράζετε καὶ ψήνεσθε σάν τὸν γραφὶ 'στὸ μπρικι,
ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ 'στὴ Βουλὴ θὰ φέρω
πανήντα Ἰσοῦγια, ποῦ θῆναι τεφარიκι.
Κι' ἄν βλέπιτε πῶς ἴρηγορα μ' ἔπῃραν τὰ γράματα,
μὰ ξέρω πῶς δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχιδῶν
κι' ἀρίων τὸ κρεβάτι μου μὲ τὰ γλυκοχρόματτα
καὶ γράφω Νομοσχέδια σοφὰ περὶ σταφίδος.»

Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὡ τέκνα ψαφαλία,
δὲν πάτε 'στὸν Διαδόχον τὸν Ἀντιβασιλία,
ἐκ τοῦ πλησίον μὴ σορὰ κι' ἐκείνος νὰ σὰς 'δῆ
κι' ὀλίγας γνώμας ὕψηλας ν' ἀκούσ'τ' ἐκεῖ πέρα ;
γιατὶ, βρὶ κουτομόρηδες, δὲν πάτε 'στὸ παιδί,
ἀλλὰ παραφορτόνεσθε ἀδικίως 'στὸν πατέρα;

Ἐνεία χρόνις ἔπερσαν σπουδαία, κακομοίρη,
ἀφ' οὗτου ἔγῃες ὁ Ρωμηὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
καὶ τὸρα ὑπεισέρχεται 'στὸν δέκατόν του χρόνον
καὶ χραεῖτ' χαμογελῶν τὴν γῆν τῶν φαμπαρόνων,
καὶ κунηγῶντας σήμερα μαζὶ σου τὸ ψωμί
βλιπῶ πῶς ἠμουφλοῦσθον σταφίδες καὶ κρασιά,
κι' ἄν εἰ σωτήρης Βουλευταὶ καὶ προσκληθῶν καὶ μὴ
θὰ τρέψωμαι σάν τζιτζικας μ' ἄερα καὶ δροσιά.

Ἐνοῖχτε βαρέλαις
κι' ἀμπάρια γμάματα...
τσικίχου πιατίλαις,
γαθάβαις καὶ πιάτα.

Ὁ δέκατος χρόνος...
ἰδέθα κι' ὁ Θεὸς τὸ ξέρι...
ἴσ... οὐρα... σπολλάτην,
χρυσὸ μου Παλάτι.

Π. —

Κι' ἐγὼ, κασαιδιάρη,
μ' αὐτὸ τὸ στηλιάρι
σὶ πᾶνον, σὶ δέρινο,
σὶ σπράγνον, σὶ σέρνον,
καὶ φτοῦ σου καὶ φτοῦ μου,
καὶ γεγὸ σου, Αὐλή,
ψυγὴ μου, ντουστουτὸ μου,
κι' ἀγάπη τριλλή.

**Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Κι' ἐγὼ πολλοὺς ἐπίκονους δικαίους θὰ σερβίρω
'στὸν Μάρκο τὸν Λουπίντη, σταθμάρχην ἐν Φαλήρω,
ποῦ ξέρι τὴ δουλειὰ του νὰ κάνει τακτικά,
ἐκτὸς δι' τούτου ξέρι φαρὶ καὶ τ' Ἀγγλικὰ,
καὶ τούστατε μὴ μίρα κοπλιμαντζὸ γράμμα
τοῦ Τραπεζαλῆρ ὁ Μάρκαμ, ποῦ εἶναι ἄλλο πρᾶμμα,
καὶ μὲ τὸ πλήρωμά του τὸν εὐχαρίσεται ἔλο
δι' ὅσας ἐκδουλείαις ἰπρόσφερε 'στὸ στόλο.

